

01 - Úvod do problematiky

V listopadu 1989 spadla „železná opona“ a otevřely se hranice. V té době jsem pracoval na Ústřední správě tělovýchovných zařízení ČSTV v Praze. Tato organizace spravovala veškeré ubytovací zařízení ČSTV, plavecké bazény, zimní stadiony, ale i řadu lyžařských areálů v celé republice. A právě lanové technologie v těchto lyžařských areálech jsem měl na starosti.

Ještě v listopadu 1989 jsem byl spoluzakladatelem **Občanského fóra** s republikovou snahou rozbít staré struktury ČSTV. Co šlo jinde, nešlo (a nejde ani dnes) v ČSTV. Již po pár měsících jsem byl tělovýchovnými aparátčíky vyhozen. Upřímně řečeno mi to zas až tak nevadilo. Bylo velmi pravděpodobné, že mě mocné zákulisí ČSTV semele. Jenže soudruzi mě vykopli tak rychle, že jsem se ocitl na pracovním úřadě. Byl jsem na dlažbě, prakticky bez prostředků a začal jsem stylově jako v Americe, tedy naprosto od nuly.

Již v prvním pololetí roku 1990 jsem ale přes zmíněné potíže spoluzakládal svobodný, nezávislý a samostatný **Svaz provozovatelů lanovek a vleků ČR** (dále jen SPLV), jehož jsem byl posléze dlouhá léta - až do roku 2002 - manažerem a jednatelem. Bavilo mě – a dodnes baví – dělat něco, co nikdy nikdo přede mnou nedělal. I zde jsme šli cestou, kterou před námi od vzniku Československa v roce 1918 nešel nikdo.

V květnu roku 1990 přichází zajímavá pozvánka. Byla od veletržní správy veletrhu horských technologií „**Infratourist**“ ve švýcarském **St. Gallenu**. Sestavil jsem s tehdejší kolegou skupinu osmi lidí z horské branže a vyrazili jsme.

Bylo to z dnešního pohledu až groteskní. Neměli jsme žádné peníze! Každý jsme měli v peněžence jako svátost, jako krabičku poslední záchrany, dvacet německých marek, které jsme někde vyvexlovali za dnes těžko uvěřitelných 45 Kč za marku. Pod předními sedadly našich „rodinných klenotů“ ŠKODA 120 L jsme měli 2 kanystry po 20 litrech benzínu a v batohu v kufrech auta lovečák, bochník chleba, sádlo se škvarkama a flašku kořalky. Říkali jsme si, že s tím musíme prostě 4 dny vydržet.

Mě komačové nikdy nikam nepustili. Pod stanem u maďarského Balatonu bylo tehdy největší dobrodružství! Vzpomínám si proto dodnes, jak jsem se třásl jako drahý pes u obrovského, ocelo-betonového zátarasu na hranicích v Rozvadově, že mě pohraničníci se samopaly přes rameno rozstřílí na cucky. Taky jsem se děsně bál, abych se někde neztratil. Neměl jsem mapu, neuměl jsem řeč. Do toho ještě při mé zahraniční premiéře průjezd Mnichovem s tím šíleným provozem.

A co teprve Švýcarsko! To Švýcarsko, na které jsme se dívali půl svého života jenom na obrázcích magazínu 100+1 jako na nedosažitelný svatý grál Evropy! Smějete se? Já sice dnes také, kdy člověk sjezdil půl zeměkoule a přilehlý vesmír k tomu. Ale když se trochu zamyslím, smích mě přechází. Takové to tehdy prostě bylo.

Na hranicích Německa, Rakouska i Švýcarska byli ale překvapivě milí. A měli k tomu své důvody. Vykulení chudáci Češi se jedou ve škodovkách podívat za hranice. Vykulení jsme tedy tehdy vážně byli! Nádherné Bodamské jezero, švýcarský **Säntis** a což teprve starobylý a luxusem

překypující **St. Gallen**? Historie, nádhera a noblesa. Pro kluky žijící dosud v socialistické izolaci **front na cokoliv** prostě úžasné!

Bydleli jsme kousek od centra ve starém rodinném hotýlku a byli u vytržení opravdu ze všeho. Z čistoty, ochoty, úsměvů všech okolo i načinčaných budov. Nikde ani papírek, žádný prach, špína, opadané fasády a zrezivělé rolety obchodů. Tak šíleně kontrastující s naší domácí šedí, upatlaností a stále ještě zamračenou neochotou.

A potom jsme nakročili na hlavní cíl naší cesty, **na veletrh horských technologií „Infratourist“**. Zde jsme poprvé uviděli na vlastní oči nejmodernější horské technologie, ale i věc, která nás neuvěřitelně zaujala. Špičkovou technologii letní bobové dráhy jedné německé firmy. Od prvního okamžiku nás tato technologie chytila. Chytila nás v souvislosti s představami každého kluka. Každý si přeci v klukovských letech postavil nějaký samohyb, bugínu na kolečkách, s kterou se řítit po silnici z kopečka, bez brzd a respektu.

A zde byly nádherné kolečkové vozíky, boby, které dokonale jezdily, brzdily, a to vše v ocelovém, různě tvarovaném korytu. Prostě fantastické!!! Nikdy jsme podobnou věc neviděli, ani o ní neslyšeli. S majitelem firmy jsme strávili téměř celé odpoledne v rozhovoru o všech podrobnostech vztahující se k této technologii. Ale ta cena! Tehdy stála tato technologie jako nová lanová dráha o šikmé délce 1,3 km. Při tehdejších šíleném kurzu marky motající se kolem 43 Kč/DM to bylo za nějakých 33 mil. Kčs. A k tomu dalších x miliónů na přípravu projektu, dopravu technologie z Německa do tuzemska a výstavbu projektu s provozní budovou. Pro nás tehdy nemyslitelné, nedosažitelné. Měli jsme dvacku marek v kapse a šišku lovečáku. Pro nás tedy science fiction. Ale krásné, tuze krásné.

Krásné bylo i přijetí na odborné půdě. Součástí veletrhu „**Infratourist**“ byla i kongresová část, kde nás švýcarský aristokrat a současně prezident evropského sdružení lanovkářských národních svazů **F.I.A.N.E.T.**, pan **Riet von Theus**, oficiálně přivítal. Přivítal nás za bouřlivého potlesku stojících tří set účastníků kongresu. Přivítal nás jako **svobodné občany tehdejšího Československa ve svobodné Evropě**. Již zde jsem získal řadu vynikajících přátel z celé Evropy. Někteří z nich sice již bohužel odešli odkud není návratu, ale s většinou ostatních se na evropských odborných fórech rád potkávám dodnes.

Vyzbrojen informacemi a novými zkušenostmi jsem po našem návratu o této technologii napsal rozsáhlý článek do tehdy prvního čísla nově vzniklého odborného lanovkářského časopisu **Informační bulletin SPLV** (viz. archiv SPLV, IB 1/1990). Tento článek byl víc než informace. Článek byl vlastně podrobnou „kuchařkou“, jak takový projekt vymyslet, zainvestovat a nakonec zrealizovat. Logicky jsem očekával nějakou odezvu podnikatelů českých hor a první realizace, a to alespoň v těch největších a nejznámějších lyžařských centrech. Odezva však nebyla k mému překvapení téměř žádná.

Přesto, že jsem nevynechal jedinou příležitost, jak tento velmi zajímavý projekt mezi majiteli českých horských center zvýraznit, nenalezl jsem v tuzemsku jediného investora, který by si tento projekt vzal za své. Líbilo se to všem, což o to. Ale vražedná byla výše investice.